

стол пред чядърът и презрително счюмерен
гледа към Загръ и дума: /

В гърди ми вътре бучи кръвта ми;
как силно шиба и се вълнува!
Сърце ми буйно пламти за мщенье,
и пак на мщенье не се насищам...
За кръв съм жеден и кръв аз искам,
все кръв да пия, да се напия.
Да трепя искам, да поразявам;
глави да свалям; трупи да трупам...
Тези проклети, мръсни гяури;
тез нетърпими, дързски комити...
Цял народ този, народ неверен
и непокорен да го изтребя
така до корен, че да го няма.
Българин име да се не чое...
Ишялла, би ще, ще го направя.
Сега е време; часът му дойде.

Поява II.

Тамже

/Идат няколко солдати, карат двамина роби вързани:
единът млад гражданин, другият възстарицьк селянин.
Сюлюман към солдатите: /

Де ги хванахте тези комити?

ЕДИН ОТ СОЛДАТИТЕ

Ай този ^{1/}, пашо, горе в боазът
с пушка в ръцете, в ръцете ни влети;
А на тогози ^{2/} там го хванахми,
Край градът, вътре в една градина.

^{1/} Посочва на по-младият ^{2/} Показва по-старият.